

Sabırsızlık Zamanı

Ocak' 22

Fiyat: 5Tl

BOĞAZIÇI DİRENİŞİ

1 YAŞINDA!

İÇİNDEKİLER

Öfke Bilmiyor, Kıvılcımları Büyütelim!	5-7
Korktuğunuzu Biliyoruz!	8-9
Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm!	10-11
Kopuş	12-13
“19 Aralık ve Zindan Savaşları”	14
Ekim Devrimi Yolu Gösteriyor	15
“Ekim Devrimi’ne Giden Süreç ve Bolşevik Parti” -2	16-19
“20 Kasım Nefret Suçu Mağduru Transları Anma Günü	20-21
“Baskı”	22

Merhaba, Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Ocak ayı sayımız ile yeniden karşınızdayız. Yeni yıla girerken, ekonomik krizin hayatlarımızı derinden etkilediği, milyonlarcamızın geçinemediği, geçim sıkıntılarından kaynaklı okulu bıraktığı, üniversiteli öğrencilerin hayatının okul ve geçinmek için çalıştığı işten ibaret olduğu bir dönemden geçiyoruz. Sistem çöküyor, sadece burada değil dünyanın her yerinde ve dünyanın geri kalanında olduğu gibi, milyonlarcamız sefalet içinde yaşamaya mahkum kalıyor, geleceksizliğin ve umutsuzluğun yıkımını üzerimize çöken kasvetli bir karanlık gibi hissediyoruz. KYK'yı 850 TL yapmakla övünenler, işçi sınıfını en acımasız şekilde sömürüyor, ailelerimizi açlığa mahkum ediyor, bizim 850 lira ile hayatta kalmamızı istiyor. Ama rüzgar esenler fırtına biçecek. Üniversitelerde üzerimize saldıkları faşist gruplar direncimizi kırmak şöyle dursun, bizleri daha da öfkeliyor, şafatfat içinde zevk u sefa sürenlerin iktidarından alacaklıyız. Bunun için bulunduğumuz bütün alanlarda harekete geçiyoruz, kavgayı büyütüyoruz. İşte bu sayımızda bu bir araya geliş çabalarına dair

değerlendirmelerimizi, sürece ilişkin yazılarımızı, okur mektuplarımızı, edebi üretimlerimizi bulacaksınız. Sabırsızlık Zamanı sizin katkılarınızla büyüyecek ve güçlenecek! Fanzin kolektifimiz sizleri bekliyor. Bir sonraki sayıda görüşmek dileğiyle...

**Sabırsızlık Zamanı Fanzin
Ekibi**

ÖFKE BİLENİYOR, KIVILCIMLARI BÜYÜTELİM!

Ekonomik bunalımın ağır yıkımını yaygın bir şekilde hayatlarımızda hissediyoruz. Kime dokunsak, kimi dinlesek bin ah işitiyoruz, toplumun her kesiminde geçinemiyoruz, yarınımızı düşünür halde yaşıyoruz çığılıkları büyüyor. Gıda fiyatları, kiralalar, faturalar, temel insani ihtiyaç maddelerinin fiyatları almış başını gidiyor. Markette dokunduğumuz her şey ateş pahası, sosyal olarak çıkıp bir yerde oturmayı geçtik, bugün karnımızı doydurmaya bakıyoruz. Öğrenciler açısından ulaşım, ders kitaplarına, yurt fiyatlarına, kiralara gelen zamlar ve yeni yılda bu zamların katlandığı düşünüldüğünde önümüzdeki dönemin ne kadar zor geçeceği aşikar. Kapitalist ekonominin tam ilhak sürecinde dışarıya tam bağımlı hale gelmesi ile birlikte emekçi sınıfların yaşamlarındaki zorluklar daha da katlandı. Öyle bir döneme geldik ki enflasyon oranlarının %40'lara dayandı-

ğı, korkunç zamların her türlü insani temel ihtiyaç malzemesine geldiği, emekçiler nezdinde açlığın ne kadar somut bir olgu olduğunu bizlere gösteriyor.

Emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksulların, işsizlerin ve emekçilerin çocukları olan biz gençlerin yaşamı da benzer şekilde dayanılmaz acılarla dolu. Evine bir kg meyve götüremeyen emekçi insanlardan, parası olmadığı için kafede bir bardak çay içemeyen üniversiteli, lisesilere, ailesinin durumu olmadığı için test kitabı alamadığı için isyan eden çocuklara kadar her yanımız da bu durumda. Durumu dramatize ettiğimizi düşünenler olabilir, ancak öyle bir amacımız olmadığı gibi yaşamın içinde bir şekilde yer alan herhangi bir insan bu korkunç durumu fark edebilecek durumda olduğunu biliyoruz. Büyük metropollerde ev kiralalarının en az 2000 liradan başladığı

düşünülürse, 850 TL burs veya kredi alan, emekçi bir ailenin çocuğu bir üniversite öğrencisinin ev tutarak hayatta kalması ve masraflarını karşılaması tek kelimeyle imkansız. Bu yüzden tanıdığımız, sohbet ettiğimiz, bildiri uzatıp diyaloga geçtiğimiz tüm üniversiteliler hem okuyup hem de karın tokluğuna berbat koşullarda çalışmak zorunda kalıyor. Üniversite hayatı dedikleri okul ile işe gidip gelme arasında bir mekik dokumaya dönmüş durumda. Üniversite bir şekilde bitse bile sonrasındaki süreç 'düzgün bir iş bulma', hayat kurma çileleri ile katmerleniyor, gençler olacak geleceksizliği hayatımızın her alanında hissediyoruz. İmkanları yetmediği için okulu bırakmak zorunda kalanlar, geçinemediği, hayata tutunamadığı için intihar eden gencecik insanların olduğu topraklarda yaşıyoruz.

Kapitalizmin emekçi sınıflar, yoksullar ve işçi sınıfının parçası olan gençler ve işçi çocukları için tarifsiz acılar anlamına geldiğini birçok kez belirtmiştik yazılarımızda. Artık bu tarifsiz acıları maddi yaşamın kendisinde herkes görebiliyor. Toplumun her kesimi bu gidişatı tartışıyor, metrolarda, pazarlarda, otobüslerde, okullarda, sokak aralarında herkes ekonomik krizin derin yıkımını tartışıyor, kendince sonuçlar çıkarmaya çalışıyor. Bununla birlikte fısıltı gazetesi yerini sokak röportajları ile doğal eylem alanlarına bırakıyor. Toplumsal bilinç değişimi de sistemin çöküşüyle hızlanıyor. Toplumun geniş kesimleri bir tarafta asalak gibi yaşayıp servetine servet katanların olduğu, diğer tarafta milyonlarca insanın sefalet koşullarında yaşadığını yaşamın kendisinden öğreniyor. Toplumun geniş

kesimlerinin burjuva partilere, faşizmin kurumlarına, sermayeye güveni giderek azalıyor, gençler giderek politikleşiyor. 12, 13 yaşında çocuklar dahi duru bilinçle krizin sorumlularını gösterebiliyor. Kapitalizmin yaşadığı ekonomik ve siyasal bunalım göz önüne alındığında giderek gelişen, parça parça harekete geçen kesimlerin sayısı artıyor. Birçok yerde eylemler artıyor, süreklileşiyor, işçilerin tabanda komite-konsey örgütlenmesine ilgisi artarken, gençlik içinde devrimci saflarda örgütlenme isteğinin arttığını gözlemleyebiliyoruz. Tabii, devrimin kitle tabanı gelişip güçlenirken ve bir araya gelmenin yollarını daha çok ararken, faşizm de baskıyı daha çok koyulaştırmaya, resmi ve sivil faşist güçleri aracılığı ile daha çok saldırmaya devam ediyor. Üniversitelerde son süreçte artan sivil-faşist saldırılar, sokaklarda göçmenlere ve ezilen uluslara yönelik artırılan ırkçı yönelimler ve faşizm tarafından devamlı kaşınan şovenist histeri yükselmekte olan mücadelenin önünü alma çabalarıdır. Dinci-faşizm emekçi sınıfların, işçi sınıfının, kadınların, Kürt halkının, gençliğin devrimci bir ayaklanmasından, gelişecek devasa kitle hareketinden korkuyor ve bunun yaklaşmakta olduğunu seziyor. Mevcut kapitalist ilişkilerin dünya genelinde emekçiler nezdinde ve dünya için yarattığı yıkım düşünüldüğünde de kapitalizme karşı isyanların, ayaklanmaların birçok ülkeye yayıldığını görebiliyoruz. Yaşadığımız toprakların da böylesi fırtınalara gebe olduğunu bildiğimizden düşmanımızın yani karşı-devrim cephesinin bu fırtınalara yönelik giriştiği çok yönlü hazırlığı görebiliyoruz. Şimdi karşı tarafın hazırlıklarını bir kenara bırakıp bizlerin

6-Sabırsızlık Zamanı

ne yapması gerektiğine dair çubuğu bükelim biraz da.

Bu süreci güçlü bir şekilde örgütleyebilmek için daha güçlü kitle ilişkileri yakalamak adına sürekli bir siyasal çalışma ve pratik içinde olmalıyız. Kitlelere ulaşmanın yolları forumlar düzenlemek, toplantılar örgütlemek, yaygın sokak çalışmaları, ajitasyon-propaganda faaliyetlerini yoğunlaştırmaktan geçiyor. Daha geniş gençlik kitlelerine ulaşmanın yazılı bir formülasyonu yok, bundan sonra da olmayacak, çünkü her alanın, her kentin, her üniversite, lise veya iş yerinin çalışma koşulları birbirinden farklı olabiliyor. Bu açıdan bunun yollarını bulmak orada çalışma yürüten yoldaşlara düşmektedir. Ama politikalarımıza güvenerek, kendimizden emin bir şekilde, inisiyatifli ve atak bir şekilde çalışsak birçok insanla ilişki kurma şansımız olacaktır. İnsanların bize gelmesini beklemektense bizim insanlara gitmemiz ve onları politik olarak ikna edip, örgütlemeye çalışmamız gerekiyor. Öfkenin bilmediği, kıvılcımların olmadığı hiçbir yer yok, bu yüzden girişmek ve devamını getirmek için ısrar etmek gerekiyor. Unutmayalım, büyük zaferler için büyük iddialar ve büyük coşkular gerekir, bu topraklarda her ikisinin de mevcut olduğunu bilerek, kıvılcımları harlamaya devam edelim!

KORKTUĞUNUZU BİLİYORUZ!

Her sokağa bekçi diken, telefon konuşmalarımıza ortak olan, her bölgeyi sivil-resmi polislerle kuşatan, üniversitelerimizi- liselerimizi ÖGB ve polislerle kışlalara çeviren korkudan ve korkanlardan bahsetmek lazım. Özgür bireyler olduğumuzu her yerden haykıran, ama yaşamlarımızı bizlere zindan edenlerden bahsetmek lazım. Lazım evet. Böylece faşist düzene karşı mücadele edenlerin, ses çıkarınların ne kadar güçlü olduğunu ortaya koyabiliriz.

İnsanca yaşayamadığımız, ekonomik-siyasi krizlerle sarsılan, emekçi halklara, gençliğe, kadınlara mutsuzluktan, yoksulluktan başka hiçbir şey vadetmeyen bir düzen içinde yaşamaya çalışıyoruz. Ve doğal olarak elimizi nereye atsak, nereye baksak, ne duysak gittikçe yükselen homurtularla karşılaşyoruz. Evet “yükselen homurtular”... Kapitalist-emperyalist düzen için tehlikeli bir tamlama. Çünkü tarih diyor ki, o homurtular koca diktatörleri, koca kapitalist devletleri defalarca yıktı. Çünkü milyonlarca isyan eden insan, büyüktür ve güçlüdür, saraylarda, villalarda sefahat süren küçük bir azınlıktan.

Öyleyse ne yapacak küçük azınlık? Can havliyle korumaya çalışacak sefahat sürdüğü düzenini. Evlerimizin, sokaklarımızın, okullarımızın önüne dikecek askerlerini, polislerini. Ve susmamız için elinden geleni ardına koymayacak. Bütün gücüyle saldıracak. Dinci-faşist devlet bugün tam olarak bunu yapıyor,

temsilcisi olduğu düzeni devam ettirebilmek için. Bugün özellikle gençlik, hareketli ve hızlı oluşundan kaynaklı daha çok korkutuyor iktidarı. Dolayısıyla korktukları derecede gençlik üzerindeki baskıyı da yoğunlaştırıyorlar.

Devrimci, sosyalist gençler bu düzende sürekli tehdit altında. Ailelerimiz polis tarafından aranıyor, tehdit ediliyor. Polisin her an bizi kaçırma ihtimali var. Okullarımıza bu öğrenci ‘tehlikeli(!)’ diye gelip, okul yönetimleri ve disiplin soruşturmaları üzerinden de bizleri hareketsiz bırakmaya çalışıyorlar. Neden? Çünkü kendi anayasasını dahi uygulamayan ikiyezül bir sistem ve faşist bir devlet var. Örgütlenme ve protesto hakkımızı kullanmatalım diye, sesimizi çikarmatalım diye her yolu kullanıyor.

Bir de üniversitelerimizde sistemin ve devletin yardakçılığını yapan, sivil faşist öğrenciler var. Sosyal medyada kullanılan deyimle “ülkücü şirinler” imiz var. Okullarda yükselen her ses, yapılan her eylem sonrası beliriyor bu ülkücü şirinler. Boğaziçi Üniversitesi’nde öğrencilerin kayyum karşıtı eylemleri başladıktan hemen sonra Anadolu Gençlik Derneği, tekbirlerle eylem gerçekleştirdi. Geçtiğimiz günlerde önce Ankara’da Mülkiye Dayanışmasının düzenlediği foruma eli bıçaklı faşistler saldırdı, Ardından İstanbul Üniversitesi’nde Beyazıt Meydanında sol-sosyalist öğrencilere dönük bir saldırı gerçekleşti. Bunlar devrimci, sosyalist öğrencilere yapılan ilk saldı-

rılar değil elbette ve son saldırılar da olmayacak. Emperyalist-kapitalist sisteme, dinci faşizme karşı yapılan her eylemde, verilen her mücadelede ve mücadele edilen her alanda karşımıza çıkacak faşizm. “Ferman Başbuğun, Fakülteler Bizimdir” diyecekler. At gözlükleri ile baktıkları dünyada, attıkları sloganı dahi sorgulamayacaklar. Çünkü mesele okumak, sorgulamak değil. Mesele ‘teröristlere(!)’ saldırmak...

Biz devrimciler ise bugün çok daha fazla okuyacağız, buna paralel olarak çok daha fazla sokaklarda olacağız. Bilimsel olanı, haklı olanı savunmak için... Faşizm bizi yok etmeye, sindirmeye çalıştıkça bizler, tek başımıza değil örgütlü olarak kaldıracamız yumruğumuzu.

Çünkü bizden ve mücadelemizden korktuklarını biliyoruz, çünkü korkularını gerçeğe çevirmenin zamanının geldiğini de biliyoruz.

GENÇLİK GELECEK, GELECEK SOSYALİZM!

Kapitalizmin yenilip sosyalizmin zafere ulaşacağı toplumsal devrim mücadelesinde önemli bir yer taşıyan öğrenci gençlik, bugün bu sistemin baskı ve zorunun ilk hedeflerinden biri durumundadır.

Gençlik, özelde öğrenci gençlik, geneli itibariyle, sorgulayan, araştıran, dinamik, enerjik ve bu enerjiyi içinde olduğu sistemi değiştirmeye ya da en basit tabiri ile “Muhalefet olmaya” çalışan bir kesimdir. Gençliğin geniş kesimleri bugün her eylemiyle, politik tavrıyla sınıf savaşımında proletaryanın yanında olduğunu tekrar tekrar kanıtıyor. Yaşadığı sorunların genel nedeni kapitalizm ve egemen sermaye iktidarı olduğu için öğrenci gençliğin geniş kesimleri işçi sınıfından yana tavır alıyor.

Bu sorunlardan biri, bu yıl daha da öne çıkan barınma sorunudur. Yurtların, öğrencilere oranla çok yetersiz olmasından dolayı öğrenciler ya eve çıkıyor ya özel yurtlara gidiyor ya da en son çare olarak cemaat yurtlarında kalmak zorunda kalıyorlar. (Yurtların azlığından dolayı okulu bırakanlar da vardır.)

Cemaat yurtlarında öğrencileri araştırmaktan, okumaktan ve sorgulamaktan alıkoymak için dinci gericiliği ön plana çıkaran bazı uygulamalar mevcuttur. Bu konuda tanıdığım bir arkadaşımın kendi yaşadığı bir olaydan bahsetmek istiyorum;

Büt’e kalan bir arkadaşımın iki günlük kalacak yere ihtiyacı vardı. Bizim yurttan kalacak yer kalmadığından dolayı bizim okulun karşısındaki cemaat yurdunda kalmak zorunda kaldı. Kaldığı günün sabahı namaza zorla kaldırıldı. Aynı zorluğu diğer zamanlarda da yaşamıştı. Sonradan öğrendiğime göre orada kalan öğrencileri bazı saatlerde camiye götürüp orada imam ile birlikte dini “eğitim” veriyorlardı. Bunlardan ötürü ikinci gün orada kalamayan arkadaşım tek günlük ev tutmak zorunda kalmıştı.

Devlet yurtlarında kalan öğrencilerde de durum çok iyi değil. Yurttan kaldığım zamanlarda (ve bu sorun hala devam ediyor) yurdun yemekleri kötüydü ve çok pahalıydı. Yemekhanede devletin verdiği yemek tüketim hakkının bir para sınırı vardı o sınırı aştığımız zaman üstünü kendi cebimizden öderdik. Her akşam genelde ekstra para vermek zorunda kaldım. Sık sık sular kesilirdi ve düşlük sayısı az olduğundan düş sırası olurdu. Aynı şekilde çamaşırhanede de sıralar olurdu. Öğrenciler için öğretici olacak kurslar (enstrüman, İngilizce, spor vs.) çok talep olmasına rağmen her zaman dini eğitimler olurdu. Spor olanakları da çok yoktu ve yurttan kadınların kaldığı bina da olmasına rağmen bunlardan sadece erkekler faydalanırdı.

Bu tür olaylar dışında yaşanan sorunlar da var. Dersim'deki kız yurdunda bir gece yarısı öğrenciler, asil öğrencilerin gelmesi bahanesiyle yurttan atıldı. Bunlara tepki de çok gecikmedi. Öğrenciler önce KYK yurdunun önünde sonra da Yurtkur binasının önünde sloganlarla bu olayı protesto ettiler. Bartın'da başka bir yurttan ise suların kesilmesi sonucu yine kız öğrenciler sloganlarla protesto ettiler. Bu olayın sonraki günü ise kesilen su geri geldi.

Bu olaylara karşı gösterilen tepkiler, öğrencilerin bu sisteme karşı verdikleri mücadelenin bir parçası oluyor. Bu bozuk sistemi yıkmadan bu sorunların kesin çözümlerini elde edemeyeceğiz. Bu yüzden biz öğrencilerin yapması gereken şey yaşadığımız her sorun için, asıl sorunun kapitalist sistem sorunu olduğunun bilincinde bir mücadele örgütlemeli ve bunları devrim mücadelesine katkı sağlayacak şekilde ilerletmeliyiz.

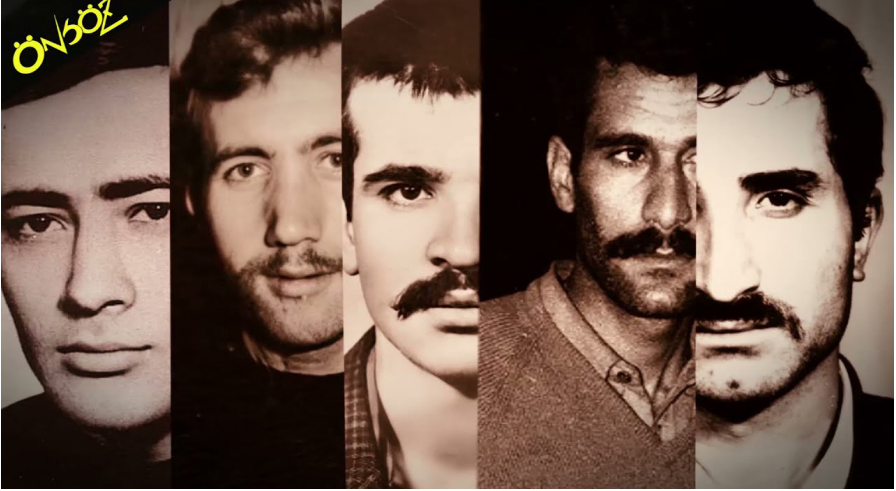
Kurtuluşumuz işçi sınıfının ve emekçi sınıfların kurtuluşu ile ortaktır, bu yüzden toplumsal devrim mücadelesine en güçlü şekilde katılmamızdır.

Kaybedecek bir şeyimiz yok, oysa kazanacağımız bir dünya var!

Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm!

Adana'dan Bir DÖB'lü

“KOPUŞ”

KOPUŞ belgeseli Önsöz TV tarafından hazırlanıp yayınlanan Türkiye devrimci tarihinin

68- 72 arası ilk dönemini anlatan bir belgeseldir. 5 bölüm olarak tasarlanmış olan belgeselin henüz birinci bölümü gösterime girmiştir. İlk gösterim İstanbul'da ikincisi de İzmir'de yapıldı. Ben bu iki gösterimde de bulundum ve her ikisinde de duygularımı çok zor kontrol ettim. İstanbul'da gerçekleşen ilk gösterim Şişli Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde yapıldı ve büyük bir coşku ile gerçekleşti. İzmir'de yapılan ikinci gösterimse Konak'ta Boyoz Akademi'de yapıldı. Bu gösterim de aynı ilk gösterim gibi büyük bir coşku ile gerçekleştirildi. Şimdi, biraz da belgeselin konusu ve niteliğini anlatacağım. Bu konu özellikle zor, çünkü hem spoiler vermemem lazım, hem de o dönemin devrimci hareketini saygıyla anmam lazım. Belgeselde pek çok farklı kaynaktan ve

dönemi anlatan diğer belgesellerden yararlanılmıştır. Aynı zamanda o dönemi yaşayan ve mücadelenin doğrudan içinde olan kişilerden de bilgiler alınmıştır. Bu kişiler içinde tecrübelerinden en çok yararlanan kişi belgeselin de anlatıcısı olan Ergün Adaklı olmuştur. Denizlerin ve Sinanların TİP ile olan ilk kopuş sürecinden, devlet ideolojisiyle olan kopuş süreçlerinden ve her türden gerici unsurla olan kopuşlardan bahsedilmiştir. Mesela belgeselin bir yerinde 12 Mart faşist darbesi ve sonrasında gelişen süreç anlatılıyor. Bu darbeye faşist bir darbedir söylemini ilk kez, darbe bildirisini radyodan dinledikten hemen sonra kaleme aldığı 2 numaralı THKO bildirisinde Yusuf İnan söyleyebilmiştir. Yine belgeselle ilgili ilgi çekici diğer bir bölüm ise Ergün Adaklı'nın da içinde olduğu orgeneral kaçırma eylemidir. Bu eylem hem dönemin zorluklarını hem de devrimcilerin cüretini ve cesaretini en çapk

12-Sabırsızlık Zamanı

lak şekilde gözler önüne sermektedir. Düşünün yoldaşlar; 21, 22 yaşında gençcik yiğitler bir yanda asılma tehlikesindeki yoldaşları, diğer yanda onları kurtarma uğruna büyük olasılıkla başarısızlıkla sonuçlanacak ve başarısızlığın sonucu ölüm olacak olan bir eyleme giriyor. Bu, eylemin içinde olan Ergün yoldaşın sözleri “Biz oraya zaten ölüme gidiyorduk ki, bir yoldaşımızı esir almak yerine yaralıyken vurup katlettiler. Ama biz hiç korkmadan gittik eyleme, hatta eylem için radyodan uçak kaçırma eyleminin haberini sinyal olarak kodlamıştık. O eylemin haberi gelene kadar ufak bir Ankara turu da attık, bu son gezişimiz diyorduk, ama o gün eylemi yapamadık çünkü general evinden çıkmadı.” İşte böylesine muazzam bir tarihi ve kökleri olan bir devrimci hareketi anlatıyor bu belgesel. Takdir edersiniz ki o ilk kopuşları, dönemin heyecanını ve devrimci cesaret ile cüreti kuşanan yiğit önderler ve devrimcileri anlatmak oldukça zor olmuştur. İzmir’de gerçekleşen gösterimde dönemin şahidi olan ve içinde bulunan başka devrimciler de sahnedeki konuşmacılara katıldı, hem duygu yüklü hem de müthiş öğretici konuşmalar yapıldı, konuşmacılar izleyiciler tarafından ayakta alkışlandılar. Son olarak da bütün Sabırsızlık Zamanı okurlarımıza sesleniyorum. İlerleyen süreçte yeni gösterimler bizleri bekliyor, bu dönemi yaşamadık, ama öğrenip dersler çıkarmak bizlerin görevidir. Gelecek gösterimlere katılmanızı ve bu dönemin zorluklarını, heyecanını ve 71 kopuşunda yer alan devrimcilerin cüretini anlatan bu müthiş belgeseli izleyip bir de kendi gözlerinizle görmeyi şiddetle tavsiye ediyorum. Belgeselde emeği geçen bütün yoldaşların eline, emeğine sağlık.

Aydın’dan bir DÖB’lü

“19 ARALIK VE ZINDAN SAVAŞLARI”

Bundan 21 yıl önce 19 Aralık 2000 yılında devrimci tutsaklara yönelik adına “Hayata Dönüş” denilen bir katliam saldırısı gerçekleştirildi. Aralarında Bayrampaşa, Ümraniye, Çanakkale zindanlarının da olduğu toplamda 20 zindana daha eş zamanlı saldırılar düzenlendi.

Tarihsel olarak mücadele etmekten asla kaçınmayan Leninistler, bulunduğu her yerde mücadeleyi kesintisiz sürdürdü. Murat’ımız, Sibel’imiz, Aysun’umuz, yüz kollu devrimcimiz Vefa ve nice Leninist, nice devrimci mücadele etti. Murat yoldaş ateşli silah yaralanması sonucu ölümsüzleşti. Sibel ve Aysun’umuz ölüm orucu savaşçısıydı. Vefa yoldaşımız bir kolunu o zindanlarda verdi ve 100 koluyla ölümsüzleşene kadar devrim mücadelesine devam etti.

O amansız savaş sırasında 30 devrimci ölümsüzleşti. 30 can toprağa ve emekçi sınıfların bilinçlerine, yüreklerine karıştı. Devrimcilerin bir karar vermesi lazımdı ya bu faşizme boyun eğeceklerdi ya da savaşacaklardı. Çünkü o dönemde yükselen devrimci durum ve ayaklanmacı ruh halinin ezebilmek için, faşizm ilk önce işçi sınıfının önderlerini zorla teslim alması, toplumdaki tecrit etmesi gerektiğini biliyordu. Devrimi sonuna kadar savunanlar dışarıya bir şekilde savaştılar. On bin kişiyle yapılan operasyona karşı bir avuç diyeceğimiz yiğit devrimciler “ASLA TESLİM ALAMAYACAKSINIZ BİZİ” şiarını yükseltti.

21 yıl geçmesine rağmen F tipi, tecrit politikası ve nice aşağılık düşmanca politikaya, uygulamaya rağmen devrimimizin önderleri, Kürt halkının evlatları mücadele etmekten vazgeçmiyor. Zindanlarda devrimci savaşı yükseltiyor, iradesini teslim etmiyor. İçeride ve dışarıda “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!” sloganları büyüyor.

Bugün bizleri bir devrimden başka hiçbir şeyin özgürleştiremeyeceği, sorunlarımızı çözemeyeceğimizi bu kadar netken devrimimizin önderlerini özgürleştirmek görevi işçi sınıfına, Kürt halkına, devrimci güçlere düşüyor. Var gücümüzle devrim için çalışıp faşizmi yıkarak, devrim için yaşadığımız, dövüştüğümüz kavgamız, tarihsel olarak ödenen bedeller karşılığını bulmuş olacak!

EKİM DEVRİMİ YOLU GÖSTERİYOR

Buzu kırana, yolu açana selam olsun! 104 yıl önce ezilenler ilk defa ezenleri yendi. İlk defa sınıfımız bir avuç asalağı alt etti. Marksizmin ve Leninizmin yol göstericiliğinde, Lenin ve Stalin yoldaşların önderliğinde, binlerce fedakar komünist sayesinde sınıfımız zafer yüzü görebildi.

Tarih 25 Ekim (Miladi Takvime göre 7 Kasım) 1917’yi gösterirken Lenin önderliğinde Bolşevikler tüm dünya halklarına ve işçi sınıfına umut olan devrimi zafere ulaştırdılar.

Bolşevik Devrimi!

Devrimi yapan sadece Ruslar değildi ya da birkaç işçi. Devrimi yapan geçmişten bugüne gelen sarsılmaz bilimsel dünya görüşü Marksizm-Leninizm ile kuşanan proletaryaydı. O günden sonra her şey değişti. İlk defa kaybetmedik ama ilk defa kazandık. Şanlı işçi devletinin kuruluşu tüm dünya halklarına umut oldu. Avrupa’daki hayalet artık tüm cihanı sarmıştı. Yeni proleter devlet sosyalizme yöneldi ve onu ete kemiğe büründürdü. Yeni sistem ise yeni insanı.

Bu yeni kurulan devletin ardından, çok geçmeden yeni işçi devletleri oluştu. Dünyanın hangi noktasında olursa olsun işçilerin yüreği birlikte atıyordu. Enternasyonalist dayanışma büyüyordu.

Burjuvazinin hüküm sürdüğü bu topraklarda ise işçiler ya hiç olacaklar ya da

devrimci bir sınıf olacaklar. İşçi sınıfı önderliğinde ve halkların birlikte mücadelesiyle elbet ki sınıfımız bu kavgayı kazanacak.

Ekim devriminin 100. yılında yoldaş Raul Castro şu sözleri dile getirmişti:

“Bu tarihsel bağlamda, Ekim Devrimi’ni ve bir sistem olarak sosyalizmi esinleyen fikirlerin olanca gücünü muhafaza ettiğini onaylayabiliriz. Eşitlik, dayanışma, enternasyonalizm, toplumsal adalet, halkların kendi kaderlerini tayin hakkı, Ekim Devrimi’nin özünü oluşturan bağımsızlık ve egemenlik, bizim davamız olmaya devam edecektir.

Yaşamın Büyük Ekim Sosyalist Devrimi!”

Yeni Ekimlere!

“EKİM DEVRİMİ’NE GİDEN SÜREÇ VE BOLŞEVİK PARTİ” -2

1905 Devriminde Bolşeviklerin Tutumu

Leninist parti modelini kısaca açıkladıktan sonra şimdi de Bolşevikler için iyi bir deneyim olan ve Menşevik oportünistlerin tüm uzlaşmacı yanlarını ve pasifistliklerini bir kez daha açığa çıkararak 1905 Devrimi üzerine değinelim. 1905 devrimi esnasında Rusya Sosyal Demokrat İşçi Partisi içinde Bolşeviklerin çizgisi devrimin geliştirilmesi, ayaklanmanın şiddetlendirilmesi, çarlığın devrilmesi, işçi sınıfının hegemonyasının artırılması, liberal burjuvazinin tecrit edilmesi, köylülükle ittifak yapılması, işçi ve köylü temsilcilerinden geçici bir devrim hükümetinin kurulması, yani kısacası devrimi muzaffer sona doğru götürme rotasıydı. Menşeviklerin çizgisi ise tam tersiydi. Çarlığı ayaklanmayla devirmek yerine reforme etmeyi, proletaryanın hegemonyası yerine liberal burjuvazinin hegemonyasını, köylülükle ittifak yerine liberal burjuvalarla ittifakı, geçici dev-

rim hükümetinin kurulması yerine Devlet Duması’nı savunuyorlardı. Burada Bolşeviklerin devrimin gerilemeye başladığı sırada takındıkları tavır üzerinden de bahsetmek gerek. 1905 devriminde Bolşevikler, devrim gerilemeye başladığında kadrolarını koruyarak ve güçlerini toparlayarak hatasız ve düzgün bir şekilde geri çekilmeyi ve yeni duruma uygun olarak kendilerini yeniden düzenledikten sonra düşmana karşı yeniden saldırıya geçmeyi başarıyla yerine getirebilmişlerdi. 1905 Devriminde Bolşevikler devrimci bir anda takınılması gereken tutumu gösterdikleri gibi devrimin gerileyişi anında da takınılması gereken tutumu da başarıyla gösterebildiler.

Gericilik Yılları Sınavında Bolşevikler

1905 Devrimi’nin yenilgisinden sonra devrim anındaki saflaşmaları ortaya çıkaran yeni bir saflaşma dönemi daha oldu. Bu da bir sonraki devrimci dalga-

ya kadar olan gericilik yıllarıydı. 1908 ile 1912 yılları arasında kapsar. Bu yıllar devrimci çalışma için çetin bir dönemdi. 1905 Devrimi'nin yenilgisinden sonra devrimci hareketin gerilediği ve kitlelerin yorulduğu koşullarda Bolşevikler taktiklerini değiştirmek zorunda kaldılar. Kitlelerle bağı korumak için en küçük legal olanaktan bile yararlandılar. Muhafiz kesimlerde ise büyük bir gerileme vardı. Birçok muhafiz akım çözüldü. Devrimden soğuma atmosferi oluştu. Hatta Parti'den ayrılan aydınlar, Parti'nin teorik temellerini revize etmeye çalıştılar. Ancak, Bolşevikler bu sınavda da başarıyla mücadele bayrağını yere düşürmediler ve devrim perspektifine sadık kaldılar. İdeolojik sağlamlık ve devrimin perspektiflerini kavramış olmak, Bolşeviklerin önder çekirdeğinin Parti'yi ve onun devrimci ilkelerini korumasını sağladı. Lenin Bolşeviklik üzerine şunu demişti: “Bizim kaya gibi sağlam olduğumuzu boşuna söylemezler.” İşte Bolşevik olmak böyle bir şeydi. En kötü anda dahi Marksizmin devrimci özünden ve devrim perspektifinden uzaklaşmamak. Menşeviklerin gericilik yıllarındaki tutumu da devrime sırt çevirmek oldu. Menşevikler tasfiyeciler haline geldiler. Parti o dönemde legal olanaklardan yararlanabiliyordu lakin kendisi illegaldi. Menşevikler ise partinin illegal yapısını bozmak, yani devrimci partiyi tasfiye etmeyi talep ettiler. Troçki ise tasfiyecileri kurnazca destekledi ve bunu yaparken güya “Partinin Birliği” şiarını ortaya attı. Bu, tasfiyecilerle ve teslimiyetçilerle birlik anlamına geliyordu ve kesinlikle Bolşevik bir tavır değildi. Daha sonraki süreçte de partiden tüm Menşevikler ve diğer an-

ti-Bolşevikler atıldı.

Emperyalist Paylaşım Savaşında Bolşevik Parti'nin Tutumu

Gericilik döneminin sönümlenmesiyle beraber devrimin yeniden yükselişi yıllarında Bolşevik Parti, proleter hareketin başını çekti ve proletaryayı Bolşevik şiarlar altında yeni bir mücadeleye soktu. Parti, illegal çalışmayla legal çalışmayı ustaca birleştirdi. Tasfiyecilerin ve destekçileri olan Troçki grubunun direnişini kırdı ve legal örgütleri devrimci çalışmanın üssü haline getirdi. İşçi sınıfı düşmanlarına ve onların işçi sınıfı hareketi içindeki ajanlarına karşı mücadele içinde Parti, kendi saflarını sağlamlaştırdı ve işçi sınıfıyla bağlarını genişletti. Duma'yı sadece devrimci ajitasyon için bir kürsü olarak kullandı. Bolşevik Partisi, emperyalist paylaşım savaşı dönemine proletarya enternasyonalizmi şiarını öne atarak, yani her ülkenin proleter devrimcisinin kendi burjuva hükümetinin yenilgisini sağlaması ve gerici savaşı devrimci iç savaşa dönüştürmesi gerektiğini söyleyerek ve bu gerici savaşta “Cumhuriyeti ve demokratik devrimi korumak” türünden safsatalarla kendi burjuva hükümetlerini açıktan destekleyenleri ya da Troçki gibi açıktan desteklemese de “Ne zafer, Ne Yenilgi” şiarıyla gizlice sosyal şoven ve oportünist tutum takınanları teşhir ederek girdi. Lenin'e göre kim “Ne Zafer, Ne Yenilgi” şiarını ortaya atıyorsa, o kişi ister bilerek ister bilmeyerek bir sosyal-şovenistti yani burjuvazinin yandaşı ve proleter siyasetin bir düşmanıydı. Şunu da eklemek gerekir ki, Çarlık Rusyası bir halklar hapishanesiydi. Birçok ülkeyi il-

17-Sabırsızlık Zamanı

hak etmiş ve Rus olmayan diğer uluslara karşı asimilasyon politikası uyguluyordu. Böyle koşullarda Lenin ve Bolşevik Parti, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı ilkesini asla gündemden düşürmedi. Bunu sosyalist devrim sonrası na bırakanlara karşı da amansız bir ideolojik mücadele yürüttü. Bolşevik Parti, sadece barış propagandasıyla yetinen pasifizm savunucusu bir parti değildi. Bolşevik Parti, burjuvazinin iktidarını devrinceye kadar barış uğrunda pratik devrimci mücadele yanlısıydı. Bolşevik Parti, barış davasıyla proleter devrimin zaferi davasını birbirine bağladı; savaşa son vermenin ve gerçek bir barışa varmanın en doğru aracını, burjuvazinin iktidarının devrilip yerine proletarya diktatörlüğünün kurulmasında gördüler. Bolşevik Parti, sosyalizm ve proletarya enternasyonalizmi davasına bağlı kalan ve kendi ülkesinin emperyalist hükümetine karşı iç savaşı örgütleyen tek devrimci parti oldu. II. Enternasyonal'in tüm diğer oportünist partileri, yönetici zirveleri aracılığıyla burjuvaziye bağlı oldukları için emperyalistlerin safına geçtiler.

Devrime Doğru Bolşevik Parti

Rusya'da savaş, Rus kapitalizminin genel krizini daha da ağırlaştırdı. İşte bu sayede Rus proletaryası ve Bolşevik Parti, genel krizden başarıyla ilk yararlananlar oldu. Şubat Devrimi'yle Çarlık devrildi. II. Rus Devrimi olarak adlandırılan Şubat Devrimi, burjuva demokratik karakterde bir devrimdi. Bu başarıdan coşkuya kapılan işçi ve köylü kitlelerine devrimin tam zaferine kadar yok kat etmeleri gerektiğinin propagandasını yine

Bolşevik Parti yaptı. Bolşevik Parti, kitlelere iktidarın Şubat Devrimi'nden sonra oluşan iktidarın bir burjuva geçici hükümetin elinde bulunduğunu ve Sovyetler'de uzlaşmacılar ve oportünistler olduğu sürece halkın barışa da ekmeğe de kavuşamayacağını ve tam zaferi elde etmek için iktidarı Sovyetler'e devretmek gerektiği propagandasını yapıyordu. Bolşevik Parti bunda başarılı oldu. Şubat'tan Ekim'e kadarki süreçte Bolşevik Parti proletaryanın çoğunluğunu ve Sovyetler'de çoğunluğu kazandı. Köylüleri de sosyalist devrimden yana çekti. Parti, barış, köylülere toprak ve ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı gibi demokratik mücadeleleri sosyalist hareketin mücadelesiyle kaynaştırdı. Küçük-burjuva oportünist partilerin uzlaşmacı politikalarını teşhir edip kitleleri oportünistlerin etkisinden kurtardı. Aynı zamanda Bolşevik Parti, sadece Parti dışındaki oportünistleri değil aynı zamanda Parti içindeki teslimiyetçilerin partiyi sosyalist devrim yolundan saptırma çabalarını da yenilgiye uğrattı.

SONUÇ:

Böylece 7 Kasım 1917'de dünyanın Paris Komünü'nden sonra kurulan ikinci proletarya iktidarı olan Sovyet İktidarı kuruldu. Lenin, daha sonraki süreçte Sovyet İktidarına karşı çıkarılan iç savaşta hem karşı-devrimcilere hem de emperyalistlere karşı Sovyet İktidarını koruma ve bir yandan da sosyalizmi inşa etme görevini sonuna kadar ilerletti. Lenin'in ölümünden sonra da proletarya diktatörlüğünün pekiştirilmesi, Parti içerisindeki Troçki ile Buharin'in başını çektiği "sol ve sağ sapmalara" karşı

mücadele etme, yurdun Nazi işgaline karşı savunulması, faşizmin ezilmesi ve sosyalizmin inşası görevini Stalin ölümüne değin devam ettirecekti. Stalin'in görevi çok zorlu bir süreçten geçmişti. Eğer başarmasaydı devrim yenilgiye uğrayacaktı. Edward Hallett Carr Stalin için boş yere şunları söylememiştir: "Lenin'in devriminden on yılı aşkın bir süre sonra, Stalin, ikinci bir devrim yaptı. Bu ikinci devrim olmaksızın Lenin'in devrimi zorda kalacaktı. Bu anlamda Stalin, Leninizmi devam ettirdi ve tamamladı." Stalin ölümüne değin Marksizm-Leninizmde ısrar etti ve devrimi koruma ve sürdürme görevini devam ettirdi. Ancak ölümünden kısa bir süre sonra 1956'da SBKP'nin 20. Kongresinde sağ sapmacı Buharin'in takipçisi Kruşçev revizyonistlerinin başlattığı Stalin'i karalama kampanyasıyla beraber Marksizm-Leninizm adı altında Parti'de revizyonizm egemen olacak ve Sovyetler Birliği'nde geriye dönüş başlayıp sosyalizmin inşası sekteye uğratılacak ve Kruşçev'den sonra da bu revizyonist çizgi devam ettirilecekti. 1956'dan 1991'e kadarki geriye dönüş süreci, proletaryanın öncü partisindeki ideolojik sağlamlığın ve kadroların büyük önemini bir kez daha kanıtlayacaktı.

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

“20 KASIM NEFRET SUÇU MAĞDURU TRANSLARI ANMA GÜNÜ”

Siyahi trans Rita Hester, Kasım 1998’de ABD’nin Boston şehrinde kendi evinde göğsüne aldığı 20 bıçak darbesiyle katledildi. 4 Aralık’ta Rita’nın öldürüldüğü Allston semtinde mumlu bir yürüyüş düzenlendi. Dünya Trans Hareketi, Rita Hester cinayetini sembol haline getirerek her yıl 20 Kasım’da Nefret Suçu Mağduru Transları Anma Günü olarak çeşitli etkinliklerle toplumun gündeminde tutmaya devam etmektedir.

Türkiye ve Kürdistan’da görünürlükleri giderek artan LGBTİQ+ bireylere yönelik nefret cinayetleri de aynı oranda artıyor. Kimi LGBTİQ+ bireyler nefret cinayetine kurban giderken kimi de devlet şiddeti ve toplum baskısına dayanamayarak intihara sürükleniyor!..

20-Sabırsızlık Zamanı

Ahmet Yıldız, eşcinsel olduğu için babası tarafından katledildi ve buna namus cinayeti denildi. Hande Kader, nefret cinayeti sonucu hayatını kaybeden trans kadınlardan biri, yakılarak katledildi. Roşin Çiçek, Diyarbakır’da eşcinsel olduğu için babası ve iki amcası tarafından katledilen nefret cinayeti kurbanı... Bunlar medyaya yansıyan nefret cinayetine kurban giden eşcinsel ve trans+ bireylerden sadece birkaçı!..

Bizler doğdumuz andan itibaren toplumdan, yaşamdan dışlanıyoruz aslında. Kimimiz kendine ait olmayan bir bedene hapsolüyor, kimimizse ikili cinsiyet kalıplarına maruz kalıyor.

Bizler büyürken, o küçücük bedenimiz-

le bir yandan sistemin çarkları arasında ezilirken, bir yandan varoluş sancımızla heteronormativiteye dayanan kapitalist düzenle baş etmeye çalışıyoruz.

Neden ben diğer insanlar gibi değilim diye sorgularken ilk mücadelemiz kendimizle başlamış oluyor. Sonra da hayatın her alanında devamı geliyor zaten! Okulda, evde, iş yerlerinde, sokaklarda...

Bizler işte bu yüzden bu düzene karşı bu kadar öfkeliyiz! Bu yüzden her alanda, her sokakta, her meydanda yönelimlerimizi, kimliklerimizi haykırıyoruz!

Biz LGBTİQ+ bireyler; toplumda varlığımızı 'kabul ettirebilmek' için, ötekileştirilmemek, ayrımcılığa uğramamak, cinsel kimliğimiz ve cinsel yönelimimiz yüzünden şiddete maruz kalmamak için tüm renklerimizle mücadele etmek zorundayız! Tüm renklerimizle bu düzene karşı mücadele etmeye devam edeceğiz çünkü bizler vardık, varız ve var olmaya devam edeceğiz!

İstanbul'dan Bir DÖB'lü

“BASKI”

Hayatının ortasında şekillensin bir neden
Gittiğin yol, yol değildir bastığın yeri bilmesen
Mezarlar var altımızda ismini bile bilmeyen
Kederler konuşlandı tetiği çektik kimseler.

Katliamlar dönüyor, tutulu dosyalar
Her birinin yeri raflardaki bir tutam toz kadar
Bir kulak olsalar duyulacak her bir şey
Sokağın tozunu silecek elbet bir gün her bir ses

Özgürlük ellerinde haberin yokki korkudan
Gelen gideni aratmıyor, işçiye borcu tak
Söz etmeyi yasakladım ve yasak yarın
İşçi ve emekçi büyük bir açlıkla kalakaldı

Sakladılar yarınını, gencin yüreği sakattı
Hani sanat için değil de toplum için sanattı?
Gözyaşları döktük bunlar hiç kaleme alınmadı
Kanıtları topladık ama hiç kâle alınmadı

Gerçekler ağırdır bir baskı yaratır
Atılan her taş bir gün düşman başı kanatır
Yaratır yaşamı boyunca bir işçi
Karşı çıkar da olmaz bu sistemin bir dışı

sabirsizlikzamani.
wixsite.com/website

@DOBirligi

@dob.birligi